

Tweede Kamer discussie over Autoriteit Persoonsgegevens

Recent werd [in de Tweede Kamer door Kees Verhoeven](#) (D66) in het kader van de datalekken bij de GGD aangekaart dat er meer capaciteit nodig is bij de Autoriteit Persoonsgegevens (AP). Minister Dekker was het daarmee en met de argumentatie van Verhoeven niet eens.

Uit deze discussie in de Tweede Kamer kan opgemaakt worden dat beide heren vanuit een verkeerde optiek naar het probleem van de privacy kijken. Het ergste is dat Dekker de problematiek helemaal niet lijkt te begrijpen. Zijn mening over het functioneren van de AP is nergens op gebaseerd, de cijfers spreken hem bovendien eenduidig tegen. Binnen de rol van de AP is een grote achterstand met betrekking tot het verwerken van klachten. De vraag die hierbij eerst beantwoord moet worden, is waarom er zoveel klachten zijn. Hoe kan een privacywet zoveel klachten veroorzaken? Dan is de eerste vraag die gesteld moet worden of die wet wel past bij het gedrag van zowel burgers als bedrijven. Blijkbaar is er iets niet in orde met die wet dan wel de uitvoering ervan.

De positie van Verhoeven is ook niet de juiste. Zolang de redenen voor die achterstand niet duidelijk zijn, heeft uitbreiding van de capaciteit geen zin. Dan wordt er nog meer geld weggegooid, terwijl zal blijken dat alleen meer geld niets oplost.

De vraag die gesteld moet worden, is of de privacywet wel aansluit bij de praktijk. Kijkend naar bijvoorbeeld de cookie-wet en ook de aankomende PSD2-wet, is het helemaal niet zo vreemd dat de AP het aantal klachten niet kan bijbenen. Die wetten zijn zo opgezet dat zij de deur naar ondermijning van de privacy wijd open zetten! Ze zijn in de praktijk zo geïmplementeerd, dat het voor de burgers te omslachtig is om elke keer weer cookie-instellingen aan te passen. Omdat de cookieberichten de hele website afschermen, worden burgers als het ware uitgedaagd om dan maar snel akkoord te gaan met de cookies, hoe die daarbij ook ingesteld staan. En hup, daar gaan je gegevens en je privacy. Geen wonder dat er dan zoveel klachten komen.

Maar ook op andere terreinen is de privacywet contraproductief. Zo kunnen bijvoorbeeld veel medische gegevens niet makkelijk gedeeld worden, wat leidt tot vertraagde of dubbele onderzoeken en dus kosten, en ook wordt hierdoor een voortvarende aanpak van (cyber)criminaliteit belemmerd. De voorbeelden, die aantonen dat de privacywet niet aansluit bij de (digitale) werkelijkheid, zijn talloos. Daar mag de Tweede Kamer de hand in eigen boezem steken, evenals het Europees Parlement. Er is een heel andere insteek nodig om tot een praktische invulling van de privacy te komen. Maar met het onbegrip dat in de politiek breed voorhanden is omtrent het gedrag van de burgers, en hoe bedrijven daar handig op inspelen, zullen we in de Tweede Kamer onproductieve discussies blijven houden over dit thema. Een goede en in de praktijk werkende privacybescherming begint bij een nieuwe privacywet! In mijn boek "De digitale epidemie" heb ik daar al een aanzet voor gegeven.